

SKUP

Komedija prikazana u Saba Gajčina na piru

Imena

SATIR (u prologu)

SKUP, starac

ANDRIJANA, njegova kći

VARIVA, godišnica stara Skupova

GRUBA, godišnica mlada Dživova

KAMILO

DOBRE, Kamilova mati

ZLATI KUM, njezin brat

NIKO, dundo Kamilov

DŽIVO, prijatelj Dobrin

PJERIC, prijatelj Kamilov

MUNUO, djetić Kamilov

PASIMAHA, Kotoranin } djetići Zlatoga Kuma

DRIJEMALO }

PROLOG

Satir

SATIR: Čudna rabota da vazda vile od satira bježe. I nije čudo: pitomi s divijjemi ne imaju što činit. Ma gdje sam ja ovo? Jesam li ja Stijepo? Je li ovo naša kuća? Bogme, ćačko, ako imaš ovolikoj družini kolacijun dat, spravi gospin* kofan zahare. Vi ste dobri došli! I Stijepo sam i satir sam: kako Stijepo gostom se ne pripadamo; kako satir, da vam povijem smijeh. Žene, vila se spravila biješe doći s versi, sva galanta, da prolog reče od njeke malahne komedijice koja se ovdi večeras ima arecitat, zašto para da njeke od žena bile su rekly: “Njeke se sad maškarate čine, para da se na Placi razgovaraju. Gdje su vile od planina? Gdje su satiri od gora zelenijeh? Gdje su vijenci, ruže, hladenci i Kupido s lukom i strjelami?”

Njarnjasi, kako znate, večeras festižaju. Oh, vi se nasmijejaste kad uspomenuh Njarnjase. Istinom, njeka je fantastika riječ Njarnjas: kad čuje naša kučka ovo ime, bježi kako od bata! Ma ime od Njarnjasa ima u sebi moć: “njar” hoće rijet “stô, pristolje, gospoctvo”, “nasi” – “nase”. Svak s strane, sve kompanjije! Njarnjasi su glave od svihjeh kompanjija; Njarnjase je večeras tokalo da učine maškaratu. I htjeli su, i vilu ku rekoh spravili bijehu da pri vodi studeni na cvijetju ujutro prije dzore požuberi – to da prolog reče; ma se ne ugodiše: smete ih jedna svekrva u ovoj komediji. Ah, ove svekrve! Da mogu ove mladice bez svekrva bit, dobro ti bi im bilo! Svekrve, svekrve! Vazda kore, vazda karaju, vazda psuju, vazda nemirne! A neboge nevjeste ne smiju se ni tužit, obikle ih su. Neg kad im prem dodiju, trče s rukami u pazuhu, muče, tako im i omiču smokve i ro-

* Odnosi se na majku Saba Gajčina.

ge. Kad one većma psuju, tako one većma smokve i roge! “A to tebi, a to tebi” u sebi govore. U ovoj komediji jes jedna svekrva fastidioza. Njarnjasi cijec̃ nje, kako rekoħ, nijesu ktjeli arecitat: ta svekrva zlo od mladica govori, a oni neće gvore s tizijem personami. Uvezli su njeke mlade ki nijesu prije nigda arecitali, koji, za rijet vam sekret koji sam od njih izeo, neće dobro a *posta*¹ arecitat; hrane se kad se od njih ki oženi.

A komedija mislite kakva će bit? Starija je neg moj djed i pradjed, starija je neg stara komarda, gdje se djeca sad kuplju, starija je neg kruh potor, sva je ukradena iz nekoga libra starijeg neg je staros – iz Plauta; djeci ga na skuli legaju. Starac će njeki bit koji je našao tezoro u munćjeli i skrio ga je u njeki ormar pod ognjište – taji da ga je našao. Ima jedihnu kćer, prije hoće kćer ne udat nego joj od tezora dat išto za prćiju. Što će od njega i od njegova tezora bit, komedija vam će spovidjet.

A ne rekoħ vam: vila kad satira upazi, to mene, uteće, još se nije ustavila. Njarnjasi htijahu da dva versa almanko reće, i ja htijah, ma kako Njarnjasi ne ktješe arecitat, a satira upazi, veće izginu. Žene, ja, kako Stijepo, velim vam: pasa'te se za večeras bez vile; do godišta na poklade ja vam ću komediju arecitat od vila. A vam, vlastele, velim, kako satir od gora zelenijeh, ćovjek divji: nu ako što ne bude na vaš naćin večeras, što se ima, to se dava. A tko sve dava, vele dava, tko srce dava, svega sebe dava. Vaša pitomos namjeri divjaći našoj, vaša dobrotro primi našu dobru volju. I tko bi ktio znat što ću ja satir u ovoj komediji rijet, ja sam starcu u gori kameni tezoro objavio; i tko hoće znat koji je ovo grad koji se ovdi vidi, ovo je Njarnjasgrad, Njarnjasi ga su zidali, Njarnjasi ga gospoduju, Njarnjasi mu su i zakone dali. U ovomu se gradu ide u kapah, u plaštijeh; u ovomu je gradu svaka liberta. – Ne drugo! Ako komedija ne uzbude dobra, vi ju dobrotom vašom ućinite dobru i ćujte ju s dobrijem srcem.

¹ namjerno (tal.)

PRVI ČIN

Prvi prizor

Variva, godišnica stara, Gruba, godišnica mlada

VARIVA: Sjetna, Gruba, ne došla! Što je ta prješa? Kako li si smjela, tužna, doć gdje znaš, star pas ne da pristupit, koji, bijedna ja, na svakoga reži. Ni znam koji je ovo život koji se š njime žive.

GRUBA: Sjetan ti život i s gospodarom! Prava si Variva koja pakao š njime variš. Ne imate ni ognja u kući, a, sjetna, jedva sam utekla od njega. Dodoh da ognja uzmem; tako i čuh gdje njetko iza sna govori: "Drži! Zlato! Munčjela! Uhiti! Lupeži!" i strah me obide. Tako put ognjišta. Istom se sunu starac put mene, a ja, Vâre, niz skale! Dušom mojom, malo nogu ne ulomih.

VARIVA: Da nijesi je ulomila, dobro si prošla, er se si zdrava skapulala. Moja Grûbe, ovčice mlada, ne dohodi veće ovdi po oganj da mi te vuk ne uije, da Gruba ne bude gruba.

GRUBA: Gruba ti gospođa bila i s imenom makar i tko mi ga nađede! Nije mi života, sjetna, s ovijem hudosrječnijem imenom. Duša mi pođe s vražijijem vraguličići, od kojijeh ino nije čut ni im je ino u ustijeh neg gruba.

VARIVA: Gruba, ako i gruba, draga.

GRUBA: Gruba im tamo mati i tko ih je rodio! – Što je od Andrijane?

VARIVA: Ali je nijesi gori vidjela?

GRUBA: Vidjela sam zlu čes! Jedva sam zlom dušom utekla.

VARIVA: Grûbe, u veliko' smo tuzi. Andrijana je čula da ju hoće dat otac nekomeu zlostaru koji vele da je bogat. Htio bi je dat bez prćije, er naš zlostar ne ima, ako bi joj i htio dat prćiju. I ako bi imao, djavao je, a nije lakomac.

GRUBA: Uh, ne bih stara muža! Ono gdje kašlju, a, brižni, ne mogu ni hodit, a neg, a neg da...

VARIVA: Što, sjetna, "a neg da"?

GRUBA: A neg da igraju s nevjestom.

VARIVA: Hudosrječna se ti naigrala! Mnjah da je i tebe vrag uzeo kako i njeke puštenice.

GRUBA: Prava ti si njeka Variva! Još učinite da ne imamo ni igrat. Sjetna ve Grube, neka se prikrstim.

VARIVA: Kćerce, ja bih ti mati bila; budi dobra.

GRUBA: Dobra ću bit, ako me mati bude dobru učinila. Djevojka se je majčici molila: "Ne daj mene staru hrabru, majko moja draga; lačna bih bila s starijem hrabrom, ako i ima dosta blaga; od pogleda mlada hrabra vazda bih sita bila."

VARIVA: Nut hudobe, dokle ih umije! Djavolice, dobro se ne izležete, a sve znate. To Andrijana i plače: dat je će onomu zlostaru bez prćije, istom da dinare ne broji, a makar u morske pučine da ju vrže.

GRUBA: Jes, nã, vraga da dobude, kad bi mu to moglo bit. Andrijana je, žint, obećala Kamilu; znaš, onomu vlasteličiću što često ovdje prohodi?

VARIVA: Obećala, sjetna! Kako se to obećava?

GRUBA: A on sve uzdiše i govori "jao".

VARIVA: Jao ti vazda! Što je to "jao"?

GRUBA: Ono ne znam; govore vazda, kad dunižaju, "jao".

VARIVA: Jao, i stara sam, a ne znam koliko ovi bizgići znaju.

Drugi prizor

Starac Skup, Variva, Gruba

STARAC: Variva, Variva!

VARIVA: Domalo ga ti vario! Idem u pakao: Grube, zbogom! Nemo' ve, moja lješinice, s kijem govorit od šta smo sada besjedile.

STARAC: Ogote, kad mene nije u kući, okameni se u kući.

VARIVA: Hodi, tamo se ti okamenio! Da gdje ću stât neg u kući?

GRUBA: Vari, Vâre, pakao vari!
S mladijem mladi,
s starijem stari!
Da' mi mlada,
ne hajem glada;
ako me je mlad ubio,
ali mi je, brajo, mio.

Voljela bih ja mlada gospodara nego stara.

VARIVA: Bizgiča!

Treći prizor

Starac Skup, Variva

STARAC: Magarico, što iščekuješ na vratijeh? Da ja izidem, je li? Da razvrćeš što je po kući?

VARIVA: Tezoro da t' nađem, veliku tugu!

STARAC: Tezoro, ah, tezoro? Otkud ti umiješ dotle?

VARIVA: Umijem! Da ti hoću ukrasti, ne bih ti imala što ukrasti neg paučina; toga ti je najpunija kuća, ni daš mesti...

STARAC: Ni dam mesti, pače neću da meteš.

VARIVA: ... ni daš kuhat. Ključe od ognjišta držiš kako da ti je tezoro u ognjištu. Kći ti se namrije glada, djeвица kako anđeo! Nije li ti grijeh?

STARAC: Tezoro, kako da mi je tezoro u ognjištu! Često li to tezoro uspomenu'eš! Nijesu ti lopize ni lonci na pameti.

VARIVA: Na pameti mi su prazni lonci i glad kojijem nas moriš.

STARAC: Stav' pamet, Variva! Da nijes' veće ni ubilj ni ušal – da te vrag ne uzme – o tezoru progovorila! S vragom ćeš učinit da nas istom tkogodi zakolje. Tebi je tezoro sve na jeziku; tkogodi će uzet nazbilj da je u nas tezoro, zaklat nas će ter neće ni tebi prostit i okoristovat se će. Zato, Variva, o tezo-ru ne govori.

VARIVA: Koje tezoro? Što je tezoro? Oto da' da se štogodi objedu kupi, a o tezoru ti misli.

STARAC: Starežino, zla ženo, o kom ću tezoru mislit? Poznavam ja tvoje malicije, ma mi ćeš domalo u kući stāt. Koju si maloprije spiju poslala u kuću? Što ktijaše ona mala guba u mojoj kući? Ja te ću! Uzidi gori, pođ' u Andrijane gori, š njom stoj. Da se nijesi od nje dijelila!

VARIVA: Objedu hoće li se što varit?

STARAC: Ne bi Variva bila da o varenju vazda ne misliš! Ja imam mislit o tomu, a ti pođ' k Andrijani, ter predi.

VARIVA: S tezorum mi je došao, neboga!

STARAC: Nećeš ti ostavit to tezoro dokle t' ne pribijem vrat i noge.

VARIVA: Hodi, tamo te gočula zadavila! Gospo od Milosrdja!

Četvrti prizor

Starac Skup, *zatim* Variva i Andrijana

STARAC *sam*: Ribaode, magarice, zle žene! Ovo je ruina moja. Ako ju izagnem, strah me je da ne propovije tezoro koje je u mene; a držat ju nije sikuro, ni znam što ću. Para da zna er je u mene ovo tezoro; a mogla bi i ne znat. Što je ona kucanja? Ava, zlo! *Per santa Maria*², obija bravu! Ajme! Variva, Variva! Što ti držim u kući ašašine?!

VARIVA: Što ti je, za ljubav Božiju? Što ti je? Tezoro ti ugrabiše?

STARAC: Što ono razbijaše?

VARIVA: Ono drva cijepah.

STARAC: Drva cijepaše? Da' sjemo ključ od ognjišta!

VARIVA: Njeku je zlu mraku u ognjištu skrio – nije inako! Koji si je ovo život.

STARAC: Zlu mraku sam skrio? Nà ti tezoro. To t' sam skrio, tako se krije!

² Po Svetu Mariju (tal.)

VARIVA: Ajme meni, jaohi meni!

ANDRIJANA *iz kuće*: Nemo', ćaće! Brižna, oto ju na mjestu ũbi.

VARIVA: Jaohi meni! Bog te ubio!

STARAC: Gori u tretji pod svi!

Peti prizor

Starac sam

STARAC: Ja ne znam što ću, ja nijesam sikur s ovom ćeljadi, ja sam nevoljan ćovjek. Ne imat zlato – zlo! Imat ga na ovi naćin – zlo i gore! Otkle ovo tezoro nadoh, meni se mir izgubi, san me se odvrže, misli me obujmiše, sva zla na mene napadoše, i ne ćekam drugo od njega neg da me tkogodi pri njem zakolje. Otkrit ga ne smijem, tajat ga je muka pakljena. A za moje zlo, draže mi je neg duša! Kako ga sam u munćjeli našao, tako ga u munćjeli i drđim; tako mi para sikurije. Ah ne, da me tko ćuje? Nije nikoga! Tko bi munćjelu našao, rekao bi, ulje je ali masline, ali taka stvar; od tezora se nitko neće stavit. A da ga u skrinji drđim, koliko bi veće gvozdjem obijena bila, toliko bi se prije od tezora stavili. Po misu Bođiju mi sve nješto govori: pod' ter se prijavi doma; pri zlatu se gubi dobrota, zlato šteti ljudi, a komodita lupeža ćini, a zlato je kalamita. Amor nije amor, zlato je amor, zlato stare – mlade, lijepe – grube, svete – griješne, svjetovne – crkovne pridobiva. Zato se sada zlati osli doktoraju, er su zlatni: vās je u njih razum, pritilo, lijepo, bogato, mudro; zlatu se i prvo mjesto dava. Ma što ćinim ja ter ne trćim da mi ljubav tkogodi moju ne ugrabi? Tko ljubi, sumnjiv je. Ah, tko je gori? Što ćinite? Múći se sada: ovo mi nije drago. Što ćinite gori? *L'è fatta!*³ Nećete otvorit? Vidim vas, sve vas vidim!

³ Gotovo je! (tal.)

Šesti prizor

[Starac] Skup, Variva i Andrijana iz kuće

VARIVA: Što nas vidiš? Viđ nas, ovako tebe gledali izbijena!

STARAC: Jeste li gori?

ANDRIJANA: Gori smo, ćaće.

STARAC: Tko čuva, učuva. Ugasite oganj da tko po oganj ne dođe. Neću da mi nitko u kuću dođe. Zatvorite od skale vrata. Ako tko dođe zaimavat što iz susjedstva, rec'te: "Lupeži su sve pokrali, nije ništa u kući."

VARIVA: A i jes velika vruga u tvojoj kući koju toliko čuvaš? Sva je paučinama porasla.

Sedmi prizor

Starac sam

STARAC: Mučno ti se dijeljam iz kuće, a ne more mi se smanje. Dužnik mi je obećao danas za vaš dan platit njeke dinare: ako ne pođem, neću ih skodžat; ako pođem, tezoro mi perikulā. Sin nije sin, ni prijatelj prijatelj – dinar dobrotu šteti; a u mene je ključ od ognjišta, a žene su, ne umiju dotle. Za strah ne valja da ostavim ovoga dužnika, ma kako na vješala idem na Placu. Počeli mi se su persone javljat koje me prije i ne znahu; dubitam da su štogodi uzaznali. Što ćeš, zlatu se svijet klanja. Ma ja da negam: ne imam vode, ubog sam kako uš. Vraga izjeli! Svak zja da vruga od tuđega proždre. A ja tvrd kao mramor. "Ne imam ništa, zahvaljam na prijateljstvu!" Prijatelji od današnje dobi, dokle im se menestra, dotle te ljube; kad nije veće što menestrat, i ne znaju te. Po' ću i opravit što imam za najbrže se opet vratit doma.

Osmi prizor

Kamilo, Gruba

KAMILO: Grûbe!

GRUBA: Grub ti nos! Kâmo, ti li si? Ne more svak lijep bit kako i tvoja Andrijana.

KAMILO: A je li moja, Grûbe? Hoće li toj bit? Ja sam lje nje, ne mogu neg nje bit, i nje mrem, a pravo bi da nje živem.

GRUBA: Brižna, svi ovi ki dunižaju govore “jao!” i umiru, a živi su. Sjetni, što vam je ter uzdišete?

KAMILO: Grûbe, srce nas boli od slatka.

GRUBA: Tot vam, a vi pomanje zaharom se davite. Da' to! Imaš li?

KAMILO: Imam, nã!

GRUBA: Što mi si dao? Lakomca, dva mijendeoka mi je dao! Spore ti si ruke – sporo vazda davao i na tebe plakali!

KAMILO: Grûbe, ne imam veće; ma ti ću zautra veliki ubrusac zahare dat, ako mi Varivu dozoveš.

GRUBA: Kâmo, oni zlostar – jaohi meni, malo vrat nije-sam prid njim ulomila. Jezus, Abe Marija, ukloni mene Bog da tamo veće nogu stavim!

KAMILO: Grûbe, nije ga sad doma, tako mi Boga!

GRUBA: Kad mi daš, neka znaš,
za tebe ću skočit dvaš.

Kad daš zaharu, tako* ću i poč.

KAMILO: Bogme ti ću dat zahare, nu hodi!

GRUBA: Da' mi slatko,
nã ti glatko! –
Hodi živo! –
Neću! – Jao!
Komu je krivo,
budi mu žao.

KAMILO: Ova me vražica ruinava. Oršu, pacijencija! U Andrijane se vrata otvaraju: Variva je. – Variva!

* onda, odmah

Deveti prizor

Kamilo, Variva

VARIVA: Kâmo, sjetna!

KAMILO: Što je, Variva, zaboga?

VARIVA: Ovi zlostar hoće Andrijanu udat za nekoga zlo-
stara koji ju bez prćije hoće.

KAMILO: Ajme, Variva! Da Andrijana što pravi?

VARIVA: Hoće se zaklat, plaće, skube se.

KAMILO: U njoj stoji da ariva; a zna koliku joj ja ljubav
nosim, budući joj ja obećao, a ona meni vjeru dala. Ni se može
razvrć – nije razlog, ni bih to mogao podnijet – prije bih život
izgubio.

VARIVA: Jaohi, Kâmo, što to govoriš? Ona mre da se s to-
bom sastane i da učini koliko joj ti zapoviješ, a to er hoće tvoja
i živjet [i] umrijet.

KAMILO: Variva, bi li se moglo sad š njom progovorit?

VARIVA: Brižna, Kâmo, kako? Na očiju smo ovdje od svega
svijeta; a da on izide, tot veće mi, Jezus, pošli gore se ne more.

KAMILO: Ah, Variva, reci joj da je mudra i da ne izgubi vje-
renika koji ju ljubi veće neg oči svoje, neg život svoj.

VARIVA: Kâmo, nemo' da ona tebe izgubi; a ona je tvoja –
za to se nspi.

KAMILO: Oto nekoga, Variva! Grubu ću poslat k vam i or-
denat vam što imate učinit. Istom činite što vam ja ordenam.

VARIVA: Kâmo, Andrijana i ja, žive i mrtve, tvoje! Što ć
ino?

KAMILO: Ah, vraže, vele ti možeš, smećo od svijeta!

VARIVA: Uh, brižna, nemoj se brinuti, Kâmo!

Deseti prizor

Dobre, *Kamilova mati*, i *Zlati Kum*, *nje brat*

DOBRE: Zlato, moje zlato, razlog je da sestrice bratu uspomene što je razlog. Dobro da* mi žene scijenjene smo za malo u stvoru**, i da ne imamo pamet mušku, ma djetinsku, koja se, kako i slaba grana, na svaki svjet obrće, ili lud ili mudar, i prije na lud neg na mudar; ništanemanje, ljubav ku ja nosim momu bracu mudru me čini da mu uspomem što je razlog i što čini za tebe. I zato se sam dijelila iz kuće da ti slobodnije ovdi gdje nije nikoga uspomem što me je Duh Sveti nadahnua da ti uspomem, er od kućnje čeljadi ne smiješ riječ pošaptat da ne prislušuju; hoće sve znat, i što nije, pak svakomu pripovijedat.

ZLATI KUM: To je istina, Dobre. Ja tebe scijenim ženu razumnu, a ostale budi kakve im drago. Sa mnom nije od potrebe da vele ophodom ideš. Reci mi slobodno što imaš.

DOBRE: Da mogu li ti slobodno rijet?

ZLATI KUM: Moreš, reci!

DOBRE: Zlato, dragi brate, ime ti je zlato i kuća ti je suho zlato, a ne imaš od srca tvoga komu ćeš tvoje zlato po tebi ostavit! Neka ti damo vladiku s prćijom koju ti hoćeš, da vidiš u kući tvojoj drugoga tebe, a to je plod priličan tebi, da kuća naša s imenom ne pogine.

ZLATI KUM: Ja da se od ove dobi sada oženim?! Dobre, to li me svjetuješ? Dockna si uhranila ti svjet, Dobre!

DOBRE: Nije, moje zlato, dockna. Kolicijem koji se su od veće dobi od tebe oženili sada su sinci njih starosti štap.

ZLATI KUM: Dobre, ja sam star, bogme star. Donjekle dawah razumjet: skuboh sjedine – staros ne mogoh skrit! Brada sva pobijelje; ako bih bradu ostrugao, ali kose ne taje; ako bih kose skrio, kašalj grinje otkriva.

DOBRE: Nu ve, zlato, nu ve! Star je tko je nemoćan; a da se za ino ne oženiš neg da imaš tko te će u staros guvernat. A

* Iako
** zapravo

prćiju moŒ uzet koju ti hoćeš. Neka tvoja sestrice to veselje vidi prije neg umre.

ZLATI KUM: Dobre, o tomu mi ne govori.

DOBRE: Paće, zlato, neka o tvomu dobru govorim, i umoli se tvojoj sestrici da ve to veselje vidim za moga Œivota. Ja ti sam našla djevojku s prćijom od vele tisuć dukata.

ZLATI KUM: To mi i u kuću da', da mi govori: "Što? Kupila te sam, prćiju ti sam donijela veću neg ti valja svoj parentati imanje! A hoću ovo, a hoću ono" – spendze da im carova riznica ne bi dosta bila! Dobre, ni mi o Œeni govori ni mi uspomenuj tej velike prćije: Œena nije za mene, a od prćije ne imam potrebu.

DOBRE: Zlato, kako si ti od potrebe koji se zlato zoveš, tako i zlato nigda nije naodmet. A nije ni toliko koliko se govori od bogatica s velicijem prćijami. Sestricu tvoju, moje zlato, kontenta'.

ZLATI KUM: Dobre, ja te ljubim i nije stvari koju za tebe ne bih učinio, ma se od dražijeh imaju pitat stvari razložite.

DOBRE: Ovo je stvar koju moŒe brat za sestru učinit.

ZLATI KUM: Na veliku me stvar usiluješ, Dobre!

DOBRE: Usiluj se! Nu to ve hoću za mene da učiniš.

ZLATI KUM: Pokli je tolika ta tvoja imadžinacijon, kontent sam; ma neću neg kugodi ubogu djevojku. Neću gospođā u kući, hoću djevojku kojoj ću ja gospodar bit, a ne ona meni. Ja ne imam potrebu od imanja.

DOBRE: U ime BoŒije! A mi da ti djevojku nađemo od dobre kuće; a o prćiji, ili bud' ili ne bud', da ne misli!

ZLATI KUM: Jes u ovoga tvoga susjeda ovdi, dobra ćovjeka, kći djevojka kostumana.

DOBRE: Skupova kći? Ubog je odveće!

ZLATI KUM: Velim: bogatu neću!

DOBRE: U ime BoŒije!

ZLATI KUM: Za nju mi je Skup jedan dan govorio i spovidio mi je svoje uboštvo, i priporučio mi se. I ja mu odgovorih kako se zaonda ne mišljah Œenit, i ako bih se odlučio Œenit, imao bih ga na pameti. I, za rijet ti, srcem ljubim onu kuću; djevojku sam tu vidio: oko mi ljubi nje krv.

DOBRE: Na slavu Božiju! Drago mi je, dobro je! Da hoću li ja s Skupom govorit?

ZLATI KUM: Ja ću š njim govorit, pokli mu sam obećao, ako bih se ženio, da ću njegov bit.

DOBRE: Sve da je u slavu Božiju.

ZLATI KUM: Po' ću cijec tebe sad najbrže da ga nađem.

DOBRE: Pođ' u dobri čas!